

for den overordnede Ret. Og dersom det nu hænder i store Jurisdiktioner — hvad meget godt kan ske —, at flere saadanne store Sager paa en Gang skulle under Appel og paa en Gang skulle beskrives, sinker den ene den anden. Jeg behøver ikke en Gang at nævne, hvilken Indflydelse den hele Fremgangsmaade har paa alle de øvrige Ekspeditioner, som et saadant Kontor har at udfærdige, navnlig Tinglæsningsdokumenters Ekspeditioner, som ere meget vigtige og ofte kunne forsinkes af disse store Aktsbeskrivelser. Der vilde nu opnaas en meget stor Lettelse, dersom man kunde undgaa navnlig at optage Afskrift af Indlægene i Akten. Proceduren i de underordnede Instanser tiltager i Vidtløftighed og i Gentagelser. Den er ofte meget omfangsrig, og der staa ganske sikkert mange Gange Ting i Akten, som ikke behøve at staa der, og som ikke behøve at gentages; i Stedet for at sige en Ting en Gang sker det ofte, at Tingen siges mange Gange, med andre Ord, mere vidtløftigt, blot omskrevet. Der vilde nu opnaas særdeles meget, dersom man kunde undgaa at optage Afskrift af Indlægene i Akten og i Stedet for lade de originale Indlæg følge med Akten. Naturligvis vil det ogsaa have sin Indflydelse paa Bekostningen, thi selve Aktens Udskrift beregnes efter Arkantallet, saaledes at det koster mere, jo flere Ark der skal optages.

Det er i Hovedsagen dette Grundsynspunkt, som man har søgt at føre igennem ved dette Lovforslag. Men Sagen er ikke saadan at løbe til; man kan nok optage de originale Indlæg i en Akt, men ikke uden videre optage dem i flere, og hvis flere bestille den samme Akt, begge Parterne f. Eks. paa en Gang eller med Mellemrum, vil man komme i Forlegenhed, dersom man lader de originale Indlæg følge med den først udfærdigede Akt og ikke har Remedier til at sørge for, at der ogsaa kan følge Afskrift af Indlægene med i den anden Akt. Dette har det altsaa været en Opgave at raade Bød paa, og man har da først foreslaaet, at en Part kan blive fri for at skulle tillade, at hans originale Indlæg skal følge med Akten, naar han fremlægger en Genpart. Dette at fremlægge Genpart af Dokumenter er noget, som ikke er ukendt i vor Lovgivning. Forordningen af 16de Januar 1828 § 5 indeholder tværtimod en Bestemmelse, som gaar ud paa, at enhver Part, der fremlægger noget i Retten, skal antages at samtykke i, at det af ham fremlagte udlaanes til Modparten, medmindre han lader

en Genpart medfølge. Det er i Virkeligheden den samme Grundsætning, som søges gennemført og udvidet ved dette Forslag, nemlig i den Retning, at det ikke blot skal være i selve den Instans, i hvilken Sagen procederes, at den, der fremlægger noget, skal antages at samtykke i, at det fremlagte udlaanes til Modparten, medmindre han fremlægger Genpart; men han skal ogsaa antages at samtykke i, at det fremlagte udlaanes til Brug i Appellinstansen, saaledes at en Part, hvis han fremlægger noget og ikke ønsker, at det skal følge med til den overordnede Ret, tillige maa fremlægge Genpart. Paa denne Maade vil en Part i ethvert Tilfælde kunne sikre sig, at hans originale Indlæg, hvis han sætter Pris derpaa, forbliver i Rettens Besiddelse, og dette kan jo efter Omstændighederne være nyttigt, det skal jeg indrømme.

Det er i øvrigt nu den herskende Retsopfattelse, at Indlægene tilhøre Retten, saaledes at Parterne ikke have nogen Adgang til at fordre de originale Indlæg tilbageleverede, idet Retten opbevarer og beholder dem. Den modsatte Regel gælder — og jeg kan sige selvfølgelig — for alle de fremlagte Bevisligheder. Bevislighederne blive ved at tilhøre Parterne, og den Part, der har fremlagt Gældsbreve, Tingsvidne, eller hvad det ellers kan være, har Lov til at fordre det tilbage, naar Sagen er paadømt i vedkommende Instans.

Efter det, jeg nævnte, kan en Part altsaa for det første forebygge, at de originale Indlæg udlaanes til Modparten ved at fremlægge Genpart. Men dette er ikke tilstrækkeligt, dermed er der ikke fuldt raadet Bod paa den Ulempe, jeg omtalte; thi der kan forekomme Tilfælde, hvor en Part ikke har fremlagt Genparter, og hvor Originalen altsaa er fulgt med den første Akt, men hvor en anden saa kommer og forlanger Aktsbeskrivelse af Sagen. Hvad skal der da gøres? Ja, Forslaget gaar ud paa, at i saa Fald skal den, der har faaet den første Akt, og altsaa betragtes som den, der har laant Indlægene, under en Bøde tilbagelevere disse til Retten, for at denne kan tage en Afskrift deraf til Brug ved Udfærdigelsen af den anden Akt. Paa den Maade mene Forslagsstillerne at have hjulpet paa, hvad der kan hjælpes, og derved at være komne til ét tilfredsstillende Resultat.

Nu kan man vel sige, at der klæber den Ulempe ved den foreslaaede Ordning, at Indlægene kunne blive borte, medens der, saa længe Retten har dem i sin Besiddelse og bevarer dem, er mindre Fare